

Arrest

nr. 192 436 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die loco advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 22 april 2017 vastgesteld naar aanleiding van een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 april 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 22 april 2017 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten :

naam: [S.]

voornaam: [P.]

[...]

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 23/04/2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk in carwash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart
(PV van de politie zone van Geel)]*

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 22 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [P.]

[...]

nationaliteit: India

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk in carwash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart
PV van de politie zone van Geel

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.“

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker werd op 10 mei 2017 opnieuw aangetroffen en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 149 van de Grondwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij houdt tevens voor dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Aangezien in het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn, maar wel een datum wordt vermeld;

Dat de verwerende partij hierdoor artt. 7 en 74/14 Vreemdelingenwet schendt en haar macht overschrijdt;

Dat immers de artt. 7 en 74/14 Vreemdelingenwet de verwerende partij enkel toelaten om een bevel te geven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten;

Dat deze wetsartikelen de verwerende partij niet toelaten om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten tegen een bepaalde datum;

Dat dit natuurlijk twee verschillende zaken zijn, gezien op het moment van nemen van de bestreden beslissing het moment van kennisgeving ervan nog niet vaststaat (de bestreden beslissing staat immers los van de kennisgeving ervan, want de beslissing wordt genomen door een andere instantie dan de instantie die voor de kennisgeving zorgt);

2. Aangezien de termijn hoort te lopen vanaf de kennisgeving van het bevel;

Dat de attaché eerst de beslissing maakt en dat de termijn pas gaat lopen van zodra de beslissing door politie, gemeente of DVZ ter kennis wordt gebracht;

Dat de attaché kan noch mag vooruitlopen op het moment dat de kennisgeving zal gebeuren, zodat hij geen vaste datum kan hanteren op het bevel;

Dat hij zijn macht overschrijdt door dat wel te doen;

Dat de verwerende partij ondergeschikt minstens in de bestreden beslissing moet motiveren:

- (1) waarom een welbepaalde datum wordt vooropgesteld ongeacht het moment waarop er kennis wordt gegeven; of*
- (2) dat zij deze datum geeft omdat het reeds vast zou staan dat de kennisgeving op 22 april 2017 zou gebeuren;*

Dat de verwerende partij, door dit niet te doen, haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht schendt;

Dat zich in de eerste hypothese bovendien een bijkomende motiveringsplicht opdringt in de zin van art. 74/14 Vreemdelingenwet;

Dat immers, indien men de vaste datum aanhoudt, ongeacht het moment van kennisgeving, de termijn korter kan worden dan 30 dagen, zelfs korter dan 7 dagen, waartoe er extra voorwaarden gelden;

Dat hieromtrent niets vermeld wordt in de bestreden beslissing impliceert wederom een schending van de motiveringsplicht;

Dat de verwerende partij, door het nemen van de bestreden beslissing -die los van de kennisgeving ervan bekeken moet worden, want de beslissing wordt genomen door een andere instantie dan de instantie die voor de kennisgeving zorgt- eveneens art. 74/14 Vreemdelingenwet schendt, gezien niet voldaan is aan de extra voorwaarden voor een kortere termijn zoals voorzien in dit wetsartikel en gezien de attaché er niet op vermag te steunen dat de kennisgeving door een andere instantie wel onmiddellijk zal gebeuren;

3. Aangezien de verwerende partij nalaat om in de bestreden beslissing het wetsartikel aan te wijzen waarin geregeld wordt binnen welke termijn het grondgebied verlaten moet worden;

Dat de verwerende partij meer bepaald art. 74/14 Vreemdelingenwet nalaat te vermelden;

Dat verzoekende partij zodoende de juridische grond niet kan kennen waarop de "termijn", in casu de "datum" om het grondgebied te verlaten, gebaseerd is;

Dat de verzoekende partij door dit nalaten haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht schendt;

4. Aangezien de verwerende partij verplicht is om een termijn toe te staan conform art. 74/14, §1 Vreemdelingenwet;

Dat de verwerende partij deze verplichting miskent door geen termijn toe te staan, doch louter een datum, zonder met 100% zekerheid te kunnen weten dat de kennisgeving op 22 april 2017 zal gebeuren of zonder te motiveren dat zij dit met 100% zekerheid weet;

Dat zij zodoende art. 74/14 Vreemdelingenwet overschrijdt én haar macht overschrijdt;

Dat uit al het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat deze bestuurshandeling behoort te worden vernietigd;

Dat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden; de schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing;

Dat het middel gegrond is wegens schending van de wet, meer bepaald de artikelen 7 en 74/14 Vreemdelingenwet, schending van de wet door machtsoverschrijding, schending van de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel) en schending van de zorgvuldigheidsplicht;”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het land te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en omdat hij een beroepsbezigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Daarnaast wordt geduid dat, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, verzoeker geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig het land te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers standpunt dat verweerder naliet te verwijzen naar de bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet toelaat de juridische grondslag wat betreft verweerders beslissing inzake de termijn – in casu geen termijn – waarbinnen hij het land diende te verlaten te kennen mist feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Verzoeker kan verder niet nuttig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet, daar deze bepaling betrekking heeft op jurisdictionele beslissingen en de eerste bestreden beslissing geen dergelijke beslissing is.

2.1.2.3. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag gelden, de beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen ten aanzien van een vreemdeling die niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten. Artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet laat verweerder tevens toe een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van een vreemdeling die in België werkt zonder te beschikken over de hiertoe vereiste machtiging.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij een politiecontrole werkend werd aangetroffen in een carwash, dat hij niet beschikte over een geldig visum of visumvervangend document en dat hij evenmin beschikte over een arbeids- of beroepskaart. Verweerder kon derhalve, nu ook geenszins blijkt dat enige meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag van toepassing zou zijn, ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nemen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en er aan verzoeker "*geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan*" omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft en dat hij – aangezien hij niet beschikte over een geldig visum of een geldige verblijfstitel en dat hij op heterdaad werd betrapt bij zwartwerk – een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten dat hij de openbare orde kan schaden. Verzoeker toont niet aan dat hij zich na zijn binnenkomst in het Rijk aanmeldde om de autoriteiten van zijn verblijfsadres op de hoogte te stellen. Artikel 5 van de Vreemdelingenwet voorziet nochtans in deze verplichting voor vreemdelingen die niet logeren in een logementshuis dat onderworpen is aan de controle op reizigers en er blijkt ook geenszins dat verzoeker van deze verplichting was vrijgesteld. Verweerder vermocht dan ook te besluiten dat verzoeker geen vast of gekend verblijfsadres had. Het is verder niet kennelijk onredelijk om te stellen dat een vreemdeling die zijn aanwezigheid in het Rijk niet kenbaar maakt, die niet beschikt over de nodige verblijfstitel en die werkt zonder de vereiste machtiging de Belgische openbare orde in het gedrang brengt. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet door in voorliggende zaak, in afwijking van artikel 74/14, § 1, eerste lid van dezelfde wet, verzoeker geen termijn van dertig dagen toe te staan om vrijwillig het land te verlaten.

Het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, die op 22 april 2017 na de kantooruren werd genomen, nog duidde dat verzoeker uiterlijk op 23 april 2017 het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen diende te hebben verlaten doet geen afbreuk aan het voorgaande en laat, nu verweerder expliciet motiveerde "*geen termijn voor vrijwillig vertrek*" toe te staan, niet toe te oordelen dat toch zou zijn beslist om hem een termijn toe te kennen om het land te verlaten. Door erop te wijzen dat verzoeker op 23 april 2017 reeds diende te zijn vertrokken heeft verweerder slechts willen benadrukken dat hem geen termijn werd toegestaan om het land te verlaten.

Aangezien verzoeker geen termijn werd toegestaan om het land te verlaten zijn diens beschouwingen omtrent het tijdstip waarop een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten begint te lopen volstrekt irrelevant.

De beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de conclusie dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet of enige vorm van machtsoverschrijding blijkt niet.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen beide bestreden beslissingen, voert verzoeker aan dat deze beslissingen “ongeldig” zijn.

Hij stelt het volgende:

“Aangezien de beslissingen genomen zouden zijn door [J.C.], administratief assistent;

Dat diens handtekening evenwel niet afdoende zichtbaar is;

Dat de vlek met gehakkelde lijnen op de plaats waar een handtekening zou moeten staan, duidelijk het resultaat is van knip- en plakwerk;

Dat het zodoende niet vast staat dat [J.C.] ook werkelijk deze beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen zodoende ongeldig zijn en geen rechtsgevolgen kunnen teweegbrengen;

2.2.2. De Raad kan slechts stellen dat het loutere feit dat de handtekening van de ambtenaar die de bestreden beslissingen heeft genomen niet duidelijk leesbaar is op de kopie van deze beslissingen die verzoeker werd ter hand gesteld niet impliceert dat deze beslissingen “ongeldig” zouden zijn of dat er redenen zijn om eraan te twijfelen dat deze ambtenaar deze beslissingen effectief heeft genomen. De stukken uit het administratief dossier laten bovendien toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen werden genomen door J.C., gedelegeerd ambtenaar, werkzaam op de permanentiedienst bij de dienst vreemdelingenzaken.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht en stelt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verklaart het volgende:

“1. Aangezien art. 7 Vreemdelingenwet de bevoegdheid verleent om een bevel af te leveren wanneer men geen geldig visum meer heeft;

Dat dit artikel evenwel uitdrukkelijk stelt dat dit enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag;

Dat verzoekende partij o.m. op grond van de artt. 2 en 3 van het EVRM het recht heeft om in België te blijven, gezien hij ook het recht zou hebben om in Europa te verblijven omdat hij tijdig de verlenging van zijn Italiaanse verblijfsvergunning heeft aangevraagd;

Dat de tweede verwerende partij zodoende voormelde artikelen én haar macht overschrijdt door reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven terwijl verzoekende partij nog verblijfsrecht heeft in een Europese lidstaat (minstens is dit niet uitgesloten);

2. Aangezien de verwerende partij nalaat te onderzoeken of verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft op basis van een andere regulering, zodat zij haar zorgvuldigheidsplicht schendt en nalaat te motiveren waarom zij van oordeel is dat er zo geen andere regulering voorhanden is, zodat zij haar motiveringsplicht schendt;”

2.3.2. Daar verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn leven in gevaar is of dat hij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden vastgesteld en blijkt niet dat er meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen die zouden verhinderen dat

verweerder, met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het gegeven dat verzoeker, die als seizoenarbeider een verblijfsdocument (permesso di soggiorno) kreeg van de Italiaanse autoriteiten dat geldig was tot 28 maart 2017, een verlenging van de geldigheidsduur van zijn Italiaanse verblijfstitel zou hebben aangevraagd doet geen afbreuk aan het feit dat hij, op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen, niet beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en impliceert niet dat hij nog een verblijfsrecht binnen de Europese Unie heeft. Daar verzoeker geen seizoensarbeid in Italië verrichtte, doch in België werd aangetroffen terwijl hij werkte in een carwash zonder de vereiste machtiging is er bovendien zelfs geen indicatie dat de geldigheidsduur van verzoekers Italiaanse verblijfsdocument kan worden verlengd.

Voorts moet worden benadrukt dat het aan een vreemdeling is die in België verblijft om aan te tonen dat zijn verblijf legaal is en dat het niet aan verweerder toekomt om in de plaats van deze vreemdeling te onderzoeken of hij niet op basis van “*een andere regulering*” ergens een verblijfsrecht kan laten gelden. Verzoekers betoog laat derhalve ook niet toe te besluiten dat verweerder de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Aangezien de tweede verwerende partij nalaat om enig wetsartikel of rechtsgrond weer te geven waarop zij zich steunt om een termijn van dertig dagen te bieden om het grondgebied te verlaten;

Dat zij zodoende haar zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel) schendt;”

2.4.2. In casu heeft verweerder verzoeker geen termijn van dertig dagen toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, uitdrukkelijk verwezen naar de bepalingen van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoeker “*geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan*”.

Verzoekers grief mist feitelijke grondslag.

Een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel, dat louter tegen de eerste bestreden beslissing is gericht, wederom de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“Aangezien de verwerende partij het bevel aflevert met als reden (a.) dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, van een geldig visum/verblijfstitel en van een arbeidskaart/beroepskaart, (b.) dat hij betraptd werd voor zwartwerk en (c.) dat hij geen gekend of vast verblijfsadres zou hebben;

Dat (a.) verzoekende partij nochtans wel degelijk een Italiaanse verblijfstitel had;

Dat verzoekende partij tijdig, namelijk in januari 2017, om een verlenging heeft verzocht en hiertoe de administratieve kost heeft betaald, opdat hij een verlenging zou krijgen van zijn tot 28 maart 2017 geldig zijnde verblijfsvergunning, doch ingevolge het talmen van de Italiaanse overheid werd deze verlenging nog niet afgeleverd op het moment van de controle (stukken 4 en 5);

Dat (b.) men moeilijk kan spreken van zwartwerk wanneer men sociale bijdragen betaalt (stuk 3);

Dat (c.) verzoekende partij –in tegenstelling tot wat men meent– al gedurende geruime tijd vast adres houdt [...], hetgeen zeer eenvoudig na te gaan was en hetgeen ook het adres is dat al gedurende geruime tijd gehanteerd wordt door het sociaal verzekeringsfonds (stuk 3);

Dat de verwerende partij zodoende nalaat afdoende te motiveren, minstens zeer onzorgvuldig is in haar beoordeling;

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht;”

2.5.2. De Raad kan slechts herhalen dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat het visum en de verblijfstitel waarover verzoeker beschikte niet meer geldig waren op de datum waarop de eerste bestreden beslissing werd genomen en verweerder bijgevolg de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel niet miskende door te motiveren dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekers bewering dat het feit dat hij niet over een verblijfsvergunning beschikt ingevolge het talmen van de Italiaanse autoriteiten om zijn aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een eerder toegestane verblijfstitel te behandelen – waarbij de vraag kan worden gesteld hoe de Italiaanse autoriteiten zouden kunnen overgaan tot de verlenging van een verblijfstitel die werd afgegeven met het oog op seizoensarbeid in Italië (“*lavoro stagionale*”), nu verzoeker duidelijk geen dergelijke arbeid in dat land verricht – geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

Door aan te tonen dat hij sociale bijdragen betaalde bewijst verzoeker niet dat hij, op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen, beschikte over de vereiste machtiging om in België te werken of dat hij was vrijgesteld van deze verplichting. Zijn uiteenzetting in dit verband laat dan ook niet toe te concluderen dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op onzorgvuldige wijze stelde dat verzoeker een professionele activiteit uitoefende “*zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*”

Inzake verzoekers stelling dat hij wel een vast adres heeft kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat verweerder twee motieven vermeldde om te verantwoorden waarom hij verzoeker geen termijn toestond om vrijwillig het land te verlaten en de kritiek die is gericht tegen een overtollig motief niet tot de vernietiging van een bestuurlijke beslissing kan leiden.

Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6.1. In een zesde middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt het volgende:

“Aangezien de verwerende partij dient aan te geven welke wetsartikelen zij toepast;

Dat in casu het wetsartikel wel wordt aangegeven, doch wanneer niet de nodige sub-aanduiding geeft door geen enkel vakje aan te kruisen in de bestreden beslissing;

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht;”

2.6.2. Er dient te worden aangegeven dat verweerder enkel de volgens hem van toepassing zijnde artikelen in de eerste bestreden beslissing heeft weergegeven, zodat hij geen vakjes diende aan te kruisen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het zesde middel is ongegrond.

2.7.1. Verzoeker voert in een zevende middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de motiveringsplicht "wegens tegenspraak".

Zijn standpunt luidt als volgt:

"Aangezien de verwerende partij enerzijds een termijn van één dag verleent door op het bevel op het grondgebied te verlaten d.d. 22 april 2017 een termijn om het grondgebied te verlaten te geven tot en met 23 april 2017, terwijl zij anderzijds stelt dat er geen termijn wordt verleend;

Dat de verwerende partij ingevolge deze tegenstrijdigheid haar motiveringsplicht schendt, zodat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;"

2.7.2. De Raad dient opnieuw te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat in de eerste bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat verzoeker een termijn wordt toegekend "tot en met 23 april 2017" om het land te verlaten. Er wordt daarentegen uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoeker geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten en dat hij dus "uiterlijk op 23 december 2017" dient te zijn vertrokken.

Een schending van de motiveringsplicht kan, op basis van verzoekers toelichting, niet worden vastgesteld.

2.8.1. In een achtste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en houdt hij opnieuw voor dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"Aangezien art. 74/14 Vreemdelingenwet enkel voor welbepaalde, limitatief opgesomde, gevallen, gaande van 1° tot 6°, de mogelijkheid voorziet om geen termijn voor vertrek toe te staan;

Dat "betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres" hier niet onder valt;

Dat de verwerende partij de wet schendt doordat zij meent dat zij op grond van art. 74/14 Vreemdelingenwet kan weigeren een termijn voor vertrek toe te staan wegens (vermeend) afwezig verblijfsadres;

Dat de verwerende partij haar macht overschrijdt doordat zij weigert een termijn voor vertrek toe te staan wegens (vermeend) afwezig verblijfsadres, terwijl de wetgever haar die macht niet verleent;"

2.8.2. In de eerste bestreden beslissing kan eenvoudig worden gelezen dat verweerder besliste om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Verweerder verwees hierbij ook naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waarin is voorzien dat hij omwille van deze redenen kan besluiten om geen termijn om het grondgebied te verlaten toe te staan indien hij beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is dus geen sprake van machtsoverschrijding of van een schending van voormelde wetsbepaling. Het feit dat verweerder daarnaast ook stelde dat verzoeker geen termijn om vrijwillig het land te verlaten wordt toegestaan omdat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en deze mogelijkheid op zich niet is voorzien in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet kan niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Wederom moet immers worden gesteld dat verzoekers kritiek is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing.

Het achtste middel kan niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden.

2.9.1. Verzoeker voert in een negende middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij voorziet de volgende toelichting:

“Aangezien de verwerende partij het inreisverbod oplegt omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Dat nochtans in het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 22 april 2017 een termijn tot en met 23 april 2017 werd toegestaan;

Dat zodoende de motivering voor het inreisverbod manifest niet afdoende is;

Dat wanneer de bestreden beslissing onvoldoende door haar motivering gedragen wordt, zij dient te worden vernietigd;

Dat minstens de vernietiging zich opdringt ingevolge schending van de zorgvuldigheidsplicht: men is evident niet zorgvuldig wanneer men eerst een termijn van minstens één dag toestaat voor vrijwillig vertrek en vervolgens een inreisverbod oplegt omdat er voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;”

2.9.2. De Raad kan slechts herhalen dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker geen enkele termijn wordt toegestaan om vrijwillig het land te verlaten en dat uit het feit dat verweerder duidde dat dit ook betekent dat verzoeker uiterlijk op 23 april 2017 vertrokken diende te zijn niet kan worden afgeleid dat verweerder toch de bedoeling had om hem een termijn om het land te verlaten toe te kennen. Tevens moet worden gesteld dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing duidelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat een afdoende motivering ontbreekt of dat onzorgvuldig werd opgetreden.

Een schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het negende middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK